

Enkele beschouwingen

België wordt enkel verdeeld door taal, maar niet door 2 volkeren. Helaas worden er sommige mensen beïnvloed door separatisten. Ze menen dat er een groot verschil bestaat tussen het noorden en het zuiden van ons land, vooral op economisch vlak. Dat Vlaanderen economisch zou voorstaan op Wallonië, maar dat is relatief. De as Brabant-Namen is even welvarend dan het Vlaams Gewest. De as Doornik-Luik is dat minder. Zuiver economisch geredeneerd zouden er in een onafhankelijke Vlaamse staat nog eens een aantal provincies moeten losgelaten worden wegens een "te zwakke" economie. Vandaag reeds willen bepaalde politici in het rijkere noorden meer (fiscale) autonomie om eenzijdig gunstige maatregelen te kunnen afdwingen. Geen kijk- en luistergeld meer voor Vlamingen, wel voor Walen. Welk een protest zou opgaan indien men zulk een maatregel enkel zou doorvoeren voor enkele noordelijke provincies.

Welbeschouwd zou elke provincie een staat worden. En daarin zou elke rijke stad een stadsstaat kunnen worden, en daarin elke rijke gemeente, en daarin elke rijke straat ... En dan het rijkste huis een staat, en dan de kamer van de grootste geldverdiener nog eens een staat (nu we toch bezig zijn...)... Hoe leefbaar is dit alles? Als Vlaanderen zich om economische redenen wil afscheuren van België, waarom mag het (nog) rijkere Brabant zich dan niet afscheuren?

Uiteraard spelen andere, niet-economistische, "argumenten" een rol in het separatistisch vertoog. De taalgrens zou samenvallen met 'dé' sociale, culturele, historische, sportieve enz. grens. Dit gegeven wordt vaak nuanceloos aanvaard, ook door opiniemakers uit de (schrijvende) pers. Wanneer we aannemen dat dit zo zou zijn, en het is uiteraard niet waar (een taalgrens is een taalgrens), dan nog, welke conclusies moeten we er dan uit trekken? Moeten voor mensen die aan deze of gene zijde van die 'grens' leven andere wetten en maatregelen gelden, omdat ze het (on)geluk hebben daar geboren te zijn? Bovendien valt hierbij nog op te merken: hoe zou een onafhankelijk Vlaanderen, waarvan politici nu reeds in België meertalige vakbonden, partijen, ziekenfondsen etc. niet aanvaardden zich in Europa gedragen? Zou de roep om zelfbeschikking en zoveel mogelijk eigen bevoegdheden daar minder luid klinken? De binnenlandse politieke opstelling die separatisten vandaag aannemen, laat alvast vermoeden van niet.

De separatistische houding is in al haar onverzoenlijkheid en radicalisme anti-Belgisch en anti-Europees (streven naar zelfbeschikking). Men zou zelfs kunnen betogen: 'anti-Vlaams'. De autonomisten, immers, kunnen bezwaarlijk staatslieden van enig formaat genoemd worden. Wie wil er nu een rijke regio in een onzeker avontuur storten, daarbij het risico lopend haar draaischijf (Brussel) kwijt te spelen? En wie werpt nu argeloos de zuidelijke provincies in de schoot van een land (Frankrijk) dat daar reeds sedert honderden jaren op aast?